

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Gfv.VII.30.822/2016/6.

A tanács tagjai:. Török Judit a tanács elnöke

. Csőke Andrea előadó bíró

. Vezekényi Ursula bíró

A felperes:

A felperes jogi képviselője: Madák László Ügyvédi Iroda

Az I. rendű alperes:

A II. rendű alperes:

Az I-II. rendű alperesek jogi képviselője: Dr. Fodor Zoltán Sándor ügyvéd

A III. rendű alperes:

A III. rendű alperes jogi képviselője: Dr. Lendvai András ügyvéd

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A másodfokú bíróság neve és az eljárás száma:

Fővárosi Ítéltábla, 12.Gf.40.159/2016/6. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és az eljárás száma:

Fővárosi Törvényszék, 10.G.40.314/2014/20. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak - felhívásra - 2.400.000 (kettőmillió-négyszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az I. r. és a II. r. alperesek házastársak, akik 2011. május 23-ig tagjai voltak a felperes társaságnak, a II. r. alperes a társaság

ügyvezetője is volt. 2011. május 23-án az I-II. r. alperesek tagsági jogviszonya átruházás folytán megszűnt, a felperes egyedüli tagja és ügyvezetője **A.G.** lett.

- [2] A felperes társaság 2007-ben vásárolta meg a ... szám alatti 110 nm-es társasházi lakás ingatlant, a vételárat részletekben egyenlítette ki.
- [3] **Sz.Zs.** a II. r. alperes unokatestvére, aki 2008. március 3-ig tagja és egyik ügyvezetője is volt a társaságnak, tagsági jogviszonyának megszűnése után 2009. február 12-én a felperes társasággal kölcsönszerződést kötött, melyben abban állapodtak meg, hogy 22.580.000 Ft összegű kölcsönt - kamatmentesen - „külön szerkesztett engedményezési szerződés alapján banki átutalás útján bocsátja az adós rendelkezésére”. A kölcsön célja a felperes költségeinek fedezése, különösen a társaság irodájaként és székhelyül szolgáló ingatlannak a megszerzése (31.G.40.190/2013/6/A/3) volt.
- [4] A felperessel szemben 2010. május 7-től 2012. szeptember 18-ig az adóhatóság javára végrehajtási eljárás volt folyamatban.
- [5] 2011. január 26-án a felperessel szemben felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelmet nyújtottak be.
- [6] A II. r. alperes ügyvezető által képviselt felperes a tulajdonában álló ingatlant 2011. március 21-én 24.000.000 Ft vételárért értékesítette a felperes tagjának, az I. r. alperesnek, aki a II. r. alperes felesége, s akinek a tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásban bejegyzésre került.
Az adásvételi szerződés szerint az I. r. alperes az ingatlan teljes vételárát a III. r. alperestől felvett bankhitelből fedezte. Az adásvételi szerződés 5.1. pontja szerint a vételár kifizetése oly módon történik, hogy a bank a vételárat a II. r. alperes számlájára utalja legkésőbb - a módosított szerződés szerint - 2011. június 20-áig. A szerződés 5.2. pontjában a felek megállapodtak, hogy a vételár teljes összegének megfizetését akkor tekintik teljesítettnek, amikor a vételár teljes összegben az eladó jelen szerződésben megadott bankszámláján jóváírásra kerül.
- [7] A III. r. alperes a vételárat 2011. május 9-én utalta át a II. r. alperes szerződésben megjelölt magán bankszámlájára. A III. r. alperes javára a folyósított kölcsön, 24.070.000 Ft főkövetelés és járulékaik erejéig önálló zálogjog került bejegyzésre a tulajdoni lapra az ingatlan-nyilvántartásban.
- [8] Az eljárásban becsatolt 2011. május 15-én kelt átvételi elismervényben **Sz.Zs.** elismerte, hogy 25.000.000 Ft-ot kölcsön visszafizetése jogcímén a II. r. alperes a felperes ügyvezetőjeként megfizetett, ezzel a felperes a tartozását rendezte.
- [9] A bíróság 2012. április 18-án közzétett végzésével megindította az adós felszámolását, felszámolóként az **A. Kft.-t** rendelve ki. A felszámoló felhívására a II. r. alperes 2012. szeptember 27-én kelt levelében közölte, hogy az I. r. alperes az ingatlant nem ingyenesen és nem rosszhiszeműen szerezte, „az **A. Bank** a tagi hitel nagy részének a kiegyenlítése okán utalt a volt tulajdonos

bankszámlájára, hiszen a társaságnak nem volt tőkéje az ingatlan vásárlásához sem."

A felperes keresete, az alperesek ellenkérelme

[10] A felperes 2012. december 18-án benyújtott keresetében elsődlegesen a 2011. március 21-én megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítása körében a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzését, valamint az utóbb bejegyzett önálló zálogjog törlését kérte. A III. r. alperest kérte a zálogjoga törlésének tűrésére kötelezni.

Keresetét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a (3) bekezdésre alapította, hivatkozva arra, hogy az ingyenességet és a rosszhiszeműséget az adott esetben vélelmezni kell.

Másodlagosan a II. r. alperest kérte kötelezni 24.000.000 Ft felperes részére történő megfizetésére a Cstv. 40. § (2) bekezdés alapján.

Elsődleges keresetét azzal indokolta, hogy a felperes az ingatlant a saját tagjának értékesítette, a vevő az eladó társaság nevében aláíró tag és ügyvezető házastársa is egyben. Az ingatlan a hitelezők követeléseinek fedezetét képezte volna, az adásvételi szerződés megkötésének időpontja előtt a felszámolási eljárás megindult. A vételár a felpereshez soha nem érkezett meg, a szerződés a II. r. alperes saját bankszámláját jelölte meg, mint a vételár fogadására szolgáló bankszámlát.

[11] Az I. r. és II. r. alperesek kérték a kereset elutasítását. Érdemben vitatták azt, hogy a hitelezők kijátszására irányult volna a szerződéskötési szándékuk, valamint hogy a II. r. alperes tagi hitelének visszafizetése történt volna. Előadták, hogy a felperes már az ingatlanvásárláshoz sem rendelkezett tőkével, ezért kérték **Sz.Zs.**tól kölcsönt, amely kölcsön visszafizetésére került sor az ingatlan vételárából. Csatolták az átvételi elismervényt, mely szerint a II. r. alperes kifizette a kölcsön összegét **Sz.Zs.**nak. Hivatkoztak arra, hogy a társaság vagyona fedezetet nyújtott a tényleges tartozásaira, csak az adóhatóság felé állt fenn tartozásuk, melyre azonban részletfizetési megállapodást kötöttek.

A II. r. alperes a másodlagos kereset elutasítását is kérte.

A III. r. alperes kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint nem állnak fenn a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltételek. Azzal, hogy a III. r. alperes a vételárat a felperes által megjelölt bankszámlára átutalta, az adásvételi szerződés szerinti fizetési kötelezettségének az I. r. alperes maradéktalanul eleget tett.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[12] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges keresetét megalapozottnak találta és megállapította, hogy az ingatlanra kötött adásvételi szerződés érvénytelen.

Megkereste az illetékes földhivatalt az I. r. alperes tulajdonjogának törlése, a felperes tulajdonosként való visszajegyzése és a III. r. alperes zálogjogának törlése iránt. A III. r. alperest ennek tűrésére kötelezte.

A II. r. alperessel szemben a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján előterjesztett keresetet elutasította.

A rendelkezésre álló iratokat összefüggően értékelve nem tudta megállapítani, hogy az ingatlan megvásárlására a **Sz.Zs.** által 2009 februárjában nyújtott kölcsönből került volna sor. Nem látta kétséget kizáróan bizonyítottnak azt sem, hogy az ingatlan vételára a felpereshez befolyt, illetve, hogy a vételár a **Sz.Zs.** által a felperesnek nyújtott kölcsön felperes általi visszafizetésére lett felhasználva. Megállapította, hogy mivel a felperes az adásvételi szerződést a saját tagjával kötötte meg, a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerint a rosszhiszemőséget, illetve az ingyenességet vélelmezni kell. A rosszhiszemőség megdöntéséhez az alpereseknek azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy az ügyletkötéskor a II. r. alperes által képviselt eladó felperes szándéka nem a hitelező vagy hitelezők kijátszására irányult, és hogy a vele szerződést kötő I. r. alperes esetlegesen fennálló ilyen szándék esetén sem tudott erről, illetve ilyen szándékról tudnia nem kellett.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kölcsönösszegnek a kölcsönadó által a kölcsönvevő által megadott számlára történt elutalása nem jelenti szükségképpen a vételár teljesítését, hanem az a kölcsön folyósításaként értékelhető. A felperes részére ez csak akkor minősülne vételárfizetésnek, ha igazolható lenne, hogy ez a felpereshez eljutott. A bíróság megítélése szerint a perbeli tényállás mellett nem elegendő az, hogy a II. r. alperes bankszámlájára megtörtént a vételár bevételezése. Azt, hogy a vételár megfizetése valóban a felperes részére történt, csak akkor lehet a felperes által megjelölt bankszámlára történő utalással elfogadni, ha egyidejűleg igazolt az is, hogy van olyan ügylet a bankszámla tulajdonosa és a felperes között, amelynek teljesítéseként a vételár bankszámla tulajdonos javára történő folyósítása értékelhető, és amelynek teljesítése által az adós valamely tartozásától szabadul.

Az adásvételi szerződés szerint az I. r. alperes a III. r. alperes által részére biztosított kölcsönből a szerződést a szerződés rendelkezéseinek megfelelően teljesítette. Ez azonban önmagában nem alkalmas az ingyenesség vélelmének megdöntésére. Az ingyenesség vélelme a szerződő felek személyére tekintettel áll fenn és független attól, hogy a szerződés egyébként miként szól.

A Cstv. 40. § (3) bekezdésében felállított ingyenesség vélelmét akkor lehet megdönteni, ha igazoltak azok a mögöttes ügyletek, amelyek miatt a vételár nem az eladó számlájára került kiegyenlítésre, vagy ha bizonyítani tudják, hogy a vételár a felpereshez befolyt.

A rendelkezésre bocsátott bizonyítékok és a meghallgatott tanúk vallomásai nem alkottak olyan zárt és logikai ellentmondásoktól

mentes láncolatot, amelynek alapján megállapítható lett volna, hogy a felpereshez a vételár eljutott. A II. r. alperes nem tudta ésszerű magyarázatát adni annak, mi indokolta azt, hogy a vételár ne a felperes bankszámlájára folyjon be. Az egyetlen valószínű indoka ennek csak az lehetett, a fennálló adótartozásukra tekintettel nem akarták, hogy az adóhatóság inkasszálja a megérkező vételárat, azaz a teljesítés módja a hitelezők kijátszására irányult. Jóllehet az alperesek hivatkoztak arra, hogy részletfizetést kötöttek az adótartozásra, ezt azonban nem igazolták.

Az alperesek nem bizonyították, hogy a felperes könyvelésén a vételárnak a felpereshez történő beérkezése és a felperes vagyonából **Sz.Zs.** részére történő kölcsön visszafizetése ténylegesen átvezetésre került.

Miután az I. r. és II. r. alperesek a perbeli adásvételi ügylet vonatkozásában a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján fennálló ingyenességre és rosszhiszeműségre vonatkozó vélelmet nem döntötték meg, ezért állapította meg a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján a szerződés érvénytelenségét.

[13] Az I. r. és III. r. alperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Indokolásában elsőként leszögezte, hogy az irányadó tényállást az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, de az abból levont jogi következtetést a másodfokú bíróság nem osztotta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperesek szerződéssel igazolták a **Sz.Zs.** általi kölcsönnyújtást, és azt is, hogy a kölcsönt a könyvelésükben szerepeltették. A 2009. évi mérleg 33. sorából megállapítható, hogy a társaság a perben hivatkozott kölcsönt - más kötelezettségeivel együtt - nyilvántartotta a könyveiben. A felperes 2009. évi főkönyvi kartonja alapján megállapítható, hogy **Sz.Zs.**-nak január elsején 8.500.000 Ft követelése állt fenn a társasággal szemben, mely február 12-én növekedett a 22.580.000 Ft összegű kölcsönrel. Ezek az iratok igazolják a kölcsönnyújtás megtörténtét. Ennek tényét az sem befolyásolja, hogy a kölcsön összegét a kölcsönadó milyen formában bocsátotta a felperes rendelkezésére.

A kölcsön visszafizetését az átvételi elismervény igazolja. Ez számviteli bizonylatnak is minősül. Az, hogy a gazdasági esemény lekönyvelésére a számviteli bizonylat alapján sor került-e - az adós iratanyagának hiányában - nem állapítható meg. Önmagában azonban abból, hogy ennek a számviteli bizonylatnak a lekönyvelése nincs igazolva, nem vonható következtetés arra, hogy az átvételi elismervényben írt fizetés nem történt meg.

Az adásvételi szerződés ingyenességét nem látta megállapíthatónak sem az eladó felperes, sem a vevő I. r. alperes, sem a jogügylet egésze szempontjából. Úgy ítélte meg, tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a III. r. alperes által a vételárnak a szerződés rendelkezései szerinti megfizetését nem tekintette a vételár

felperes részére történő megfizetésének, csupán a kölcsön folyósításának. A vételár átutalása egyaránt jelenti a kölcsön folyósítást és a vételár kiegyenlítését is abban az esetben, ha azt az eladónak, vagy az eladó által megjelölt olyan személynek fizeti meg a vevő, vagy vevőnek kölcsönt nyújtó pénzintézet, akinek a részére történt megfizetést az eladó a részére történő teljesítésként elfogadja. Közömbös a szerződés érvényessége szempontjából, mi volt az indoka annak, hogy milyen bankszámlára kérte utalni a felperes a vételárat. A felek azt is kifejezetten rögzítették, hogy a vételár teljesítésének tekintik, ha az a megadott bankszámlára megérkezik. A III. r. alperes a megadott bankszámlára a pénzt átutalta, amivel a vételár kiegyenlítést nyert.

Az adott ügyben megállapítható, hogy a II. r. alperes a számlájára érkezett vételárat az adós házipénztárába befizette, majd azt a **Sz.Zs.**tal szembeni kölcsön kiegyenlítésére fordította. A számviteli alapbizonylatok könyvelésének esetleges hiánya a számviteli bizonylat bizonyító erejét nem befolyásolja.

Az ingatlan adásvételi szerződés visszterhessége és a vételár kiegyenlítésének megtörténte folytán az adós vagyonában csökkenés nem következett be, a vételár feltűnő aránytalanságát pedig a felperes nem állította.

Mivel a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapított kereset érvénytelenségének megállapításához az adós vagyonának csökkenése és a szerződést kötő felek rosszhiszemősége feltételeknek fenn kell állniuk, s az adott ügyben az alperesek sikeresen bizonyították az ügylet visszterhességét, a rosszhiszemőség vizsgálata szükségtelen. Nincs jelentősége tehát annak, hogy a vételár nem közvetlenül a felperes bankszámlájára folyt be és annak sem, hogy abból közvetlenül a felperes vagy a II. r. alperes fizette vissza a felperest terhelő kölcsöntartozást. A visszafizetés ténye bizonyítást nyert.

Felülvizsgálati kérelem

- [14] A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

Állította a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának, (1a) és (3) bekezdésének, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 237. § (1) bekezdésének, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértését.

A tényállásból arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és az I. r. alperes között a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem bírósághoz történő benyújtásának időpontját követően létrejött adásvételi szerződéssel a felek célja a felperes mint adós cég vagyonának - azaz a hitelezői követelések fedezetének - csökkentése volt. Erről a felek mindegyike tudott, illetve tudnia

kellett, s figyelemmel arra is, hogy a vevő az eladó cég tagja volt, a rosszhiszeműséget vélelmezni kell a vonatkozásukban a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján.

Állította, nem megalapozott, nem bizonyított tény az, hogy a felperes részére a vételár megfizetésre került, ebből következően a szerződés visszterhességét sem lehet megállapítani, vagyis a szerződés a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja és (1a), valamint (3) bekezdése alapján érvénytelennek tekintendő. Hivatkozott az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekre, mely szerint az ingyenesség vélelme pontosan a szerződő felek személyére tekintettel áll fenn, és ez független attól, hogy a szerződés egyébként miként szól.

Az elsőfokú bíróság nem csak a per során felmerült bizonyítékokat, hanem a bizonyítékok felmerülésének körülményeit is vizsgálta, majd ezeket egybevetve, összességében vizsgálva hozta meg az ítéletet. E körben hivatkozott a II. r. alperes személyes meghallgatására, aki nem tudta ésszerű magyarázatát adni annak, hogy a vételár miért ne az eladó felperes bankszámlájára folyjon be. Csak az adóhatóság végrehajtásának elkerülése lehetett ennek az egyetlen valószínű indoka. Jóllehet az alperesek hivatkoztak az adóhatósággal kötött részletfizetési megállapodásukra, ezt azonban nem igazolták.

A II. r. alperes arra is hivatkozott, hogy a felperesben levő tulajdoni részük eladása, és **A.G.**ral való elszámolás miatt kellett a felperesétől eltérő bankszámlára - a II. r. alperes saját bankszámlájára - utalni a pénzt, miután azonban az időpontot maguk határozták meg, az, hogy esetleg már nem tudnak rendelkezni a vételárral a tulajdonosváltozás miatt, elkerülhető lett volna.

Ellentmondásos volt az is, hogy eredetileg csak a **Sz.Zs.**tal kötött kölcsönszerződést és az átvételi elismervényt csatolták, és a II. r. alperes bírói kérdésre úgy nyilatkozott, hogy minden bizonnyal meg kellett, hogy történjen a kölcsön visszafizetésének és a vételár felpereshez történő befolyásának a könyvelése. A II. r. alperes úgy nyilatkozott, hogy papíron a cég könyvelési iratanyagát **A.G.**nak adták át, de a könyvelőprogramból előhívhatók könyvelési anyagok, analitikák és a bizonylatok egy jó része. Ennek ellenére nem bizonyították az alperesek, hogy a kölcsön visszafizetése ténylegesen átvezetésre került. Az általuk utóbb csatolt bevételi pénztárbizonylat, mely 24.000.000 Ft-nak a II. r. alperes részéről a felperes részére történő megfizetését, illetve a kiadási pénztárbizonylat, mely 25.000.000 Ft **Sz.Zs.** részére történő kifizetését tartalmazza, nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a könyvelésen átvezetésre került a pénzmozgás. Az elsőfokú bíróság is megjegyezte, hogy ezek nem a könyvelőprogramból lehívott bizonylatok, hanem papír alapú és kézzel kitöltött dokumentumok másolataként kerültek becsatolásra, mely dokumentumokkal az alperesek elvileg nem rendelkeznek már, hiszen azokat **A.G.** részére átadták a II. r. alperes korábbi nyilatkozata szerint.

A bizonyítékok felmerülésének sorrendjét, időzítését a másodfokú bíróság nem vette figyelembe.

- [15] Felülvizsgálati ellenkérelmet a III. r. alperes nyújtott be. Kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását. Hivatkozott az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében kifejtett álláspontjára és arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban nincs helye a bizonyítékok felülmérlegelésének.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [16] A Kúria a jogerős másodfokú ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy az a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.
- [17] A felperes valójában a bizonyítékok értékelését (Pp. 206. § (1) bekezdés) támadta a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja, (1a) és (3) bekezdésének megsértése kapcsán. Azt kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság valóban fogadta el a rendelkezésre álló bizonyítékokat, nem vette figyelembe, nem értékelte azt, hogy az alperesek a bizonyítékaikat milyen időpontokban, a per során felmerült kérdésekre válaszként hogyan nyújtották be.
- [18] A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg a tényállását, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. Ebből következően a bíróságnak kell megítélnie azt a tényt is, hogy az eljárás során milyen sorrendben és mikor kerülnek benyújtásra a fél által a védekezése alapjául szolgáló bizonyítékok.
- [19] A Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárás nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna. Az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013. 119.II.).
- [20] A Kúria megítélése szerint az elsőfokú eljárás során - nem vitásan részletekben - előadott bizonyítékokból nem lehet csak egyfajta, a jogerős ítélettől eltérő következtetésre jutni, ezért a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértését nem lehetett megállapítani.
- [21] Helytállónan fejtette ki a másodfokú bíróság, hogy amennyiben az adásvételi szerződés az adós társaság szempontjából a vagyonának csökkenését eredményezi, csak akkor vizsgálandó a többi, a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában írt feltétel, s ehhez kapcsolódóan a (3) bekezdés.
- [22] A rendelkezésre álló bizonyítékokból a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a vagyoncsökkenés az adós társaságnál nem állapítható meg. Az adásvételi szerződésben kikötött az a feltétel, mely szerint a II. r. alperes magánszámlájára utalja át a bank a vételárat az I. r. alperes nevében nem tiltott, és a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint az összeg a II. r. alperes által befizetésre került az adóshoz. Az ingatlan-adásvételi szerződés eredményeként az adós társaság vagyona ebből következően nem csökkent, az eszköz oldalon a tárgyi

eszköz ingatlan helyett pénzeszköz állt az adós rendelkezésére, a vételár feltűnő aránytalanságát a felperes nem állította.

[23] A Kúria álláspontja szerint az, hogy **Sz.Zs.**-nak volt-e követelése az adóssal szemben, és azt mikor és hogyan fizette ki a II. r. alperes az adós társaság nevében, már csak a felek körülményekre vonatkozó állításának alátámasztására, illetve a felperesi társaság vagyonával való elszámolás körébe tartozik, nem releváns az adásvételi szerződés érvénytelenségének vizsgálata során.

[24] Ebből következően megalapozatlanul állította a felperes, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontját, (1a) és (3) bekezdését, mert a bizonyítékok másodfokú bíróság szerinti értékelésével a jogszabályoknak megfelelő a jogerős ítélet.

[25] A kifejtett indokokra tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Záró rész

[26] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a III.r. alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a jogi képviselettel felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel az elvégzett ügyvédi tevékenységre is. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. § (1) és (3) bekezdése alapján a felperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

[27] A Kúria tárgyaláson hozta meg ítéletét.

Budapest, 2017. április 11.

Dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bírő, Dr. Vezekényi Ursula s.k. bírő

A kiadmány hitelül: